DOMSTOLENS DOM (ANDEN AFDELING)
AF 12. JULI 1973 [1]

Nunzio di Pillo
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Forenede sager 10 og 47/72

Sammendrag

1. *Tjenestemænd — Ansættelse — Prøvetid — Udtalelse — Afgivelse — Forsinkelse — Gyldighed — Administrationens ansvar*
   (Tjenestemandsvedtægtens artikel 34)
2. *Tjenestemænd — Ansættelse — Prøvetid — Negativ udtalelse — Afskedigelse af den pågældende — Frist — Karakter — Begyndelse*
   (Tjenestemandsvedtægtens artikel 34)
3. *Tjenestemænd — Ansættelse — Prøvetid — Negativ udtalelse — Afskedigelseshensigt — Underretning af den pågældende — Forpligtelse — Fravær*
   (Tjenestemandsvedtægtens artikel 34)

1. En udtalelse om prøvetiden, der afgives med nogle måneders forsinkelse, forbliver gyldig, men administrationen er ansvarlig for den skade, der følger af dette brud på vedtægtens udtrykkelige krav.
2. Når udtalelsen ved prøvetidens udløb er negativ, skal Kommissionen træffe sin afgørelse om afskedigelse inden for en rimelig frist, som først begynder at løbe fra det øjeblik, hvor udtalelsen er afgivet og meddelt den pågældende.
3. Kommissionen skal ved udløbet af prøvetiden meddele den pågældende tjenestemand på prøve udtalelsen, for at han kan fremsætte sine bemærkninger, men den er ikke forpligtet til også at give ham lejlighed til at udtale sig om dens hensigt til at afskedige ham som følge af udtalelsens negative karakter, selv om udtalelsens konklusion ikke går ud på en øjeblikkelig afskedigelse men på en forlængelse af prøvetiden. Hvis Kommissionen alligevel gør dette, idet den herved følger principperne for god administration, kan den give en meget kort frist til at svare, uden at afskedigelsen af den grund bliver mangelfuld.

I de forenede sager nr. 10 og 47/72

NUNZIO DI PILLO, tidligere tjenestemand på prøve ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende Piazza San Andrea della Valle 6, Rom, repræsenteret af Marcel Slusny, advokat ved Cour d'appel i Bruxelles, med

1 — Processprog: Fransk.

valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34 B/IV, rue Philippe II

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Pierre Lamoureux, som befuldmægtiget, med valgt adresse i Luxembourg hos sin juridiske rådgiver, Emile Reuter, 4, bd. Royal,

sagsøgt,

angående anmodninger om annullation af rapporten ved udløbet af sagsøgerens prøvetid og afgørelsen om hans afskedigelse samt forskellige krav på erstatning,

afsiger

DOMSTOLEN (anden afdeling)

sammensat af: P. Pescatore, afdelingsformand, H. Kutscher og M. Sørensen (referende), dommerne,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlinger

De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for den foreliggende tvist, og retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

1. Sagsøgeren, der er af italiensk nationalitet, blev født i 1933 og var i Italien leder af et kontor for animalske produkter, IVRAM, som beskæftiger sig med forskning og information inden for landbrugssektoren. Han blev den 1. marts 1971 ansat som tjenestemand på prøve ved Kommissionen i lønklasse A 3 i stillingen som chef for afdelingen »kvæg og kød« under generaldirektoratet for landbrug. Udnævnelsen fandt sted uden udvælgelsesprøve i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2.

Den i vedtægtens artikel 34 nævnte udtalelse ved prøvetidens udløb blev for hans

vedkommende afgivet den 4. november 1971. Denne udtalelse, som blev underskrevet af generaldirektøren for landbrug, havde en negativ konklusion. Den foreslog imidlertid en forlængelse af prøvetiden med 3 måneder med henblik på at muliggøre en endelig vurdering. Udtalelsen blev bragt til sagsøgerens kundskab samme dag, som den blev givet.

Sagsøgeren indgav den 8. november en tjenstlig klage, hvori han gjorde indsigelse imod, at udtalelsen ved udløbet af prøvetiden var fremkommet for sent; i henhold til den da gældende udformning af vedtægtens artikel 34, stk. 2 burde den være fremkommet senest den 31. juli. Han udtrykte herudover forbehold med hensyn til Kommissionen påståede hensigt til at erstatte ham med en tjenestemand af en anden nationalitet.

Kommissionen forkastede hans klage af 8. november ved et brev af 7. december og lod ham vide, at den havde undersøgt den udtalelse, der var afgivet vedrørende hans prøvetid, og at den ønskede at afskedige ham på grundlag af denne udtalelses negative konklusion. Sagsøgeren blev anmodet om at fremsætte sine bemærkninger for Kommissionen senest den 15. december 1971.

Den 14. december sendte han et brev til Kommissionen, hvori han protesterede mod afskedigelsen og bestred de i udtalelsen ved udløbet af hans prøvetid anlagte vurderinger af ham. Generelt henviste han til de faktiske omstændigheder, han havde gjort rede for i sin klage af 8. november.

Kommissionen besluttede den 21. december 1971 at afskedige ham med virkning fra 1. februar 1972.

Sagsøgeren indgav den 3. marts 1972 en administrativ klage mod afgørelsen af 21. december, hvilken klage kommissionen ikke har besvaret.

En anden tjenestemand af italiensk nationalitet blev i juli 1972 udnævnt i den stilling, der var blevet ledig efter sagsøgeren.

2. Sagsøgeren har anlagt to retssager, den første registreret på justitskontoret den 13. marts 1972 under nr. 10/72 og rettet mod Kommissionens udtrykkelige afgørelse af 7. december 1971 og den anden registreret på justitskontoret den 11. juli 1972 under nr. 47/72 og rettet mod Kommissionens stiltiende afslag på hans klage af 3. marts 1972.

Ved kendelse af 4. oktober 1972 har Domstolen (anden afdeling) på grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttet at forene disse to sager.

Domstolen (anden afdeling) har efter at have hørt generaladvokaten besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Mundtlige indlæg er afgivet af parterne i retsmødet den 30. maj 1973. Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 27. juni 1973.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen:

— annullerer udtalelsen ved prøvetidens ophør;

— annullerer Kommissionens stiltiende afslag på den administrative klage af 3. marts 1972;

— annullerer den ved brev af 21. december 1971 til sagsøgeren meddelte afskedigelse med alle retsvirkninger for så vidt angår sagsøgerens genindsættelse i sin tidligere stilling, efterbetaling af vederlag og forskellige fordele;

— annullerer udnævnelsen af Sergio Ventura i den stilling, som sagsøgeren tidligere havde, dvs. som chef for afdelingen »kvæg og kød« i generaldirektoratet for landbrug;

— subsidiært erklærer, at det forhold, at man fra den 31. juli 1971 og i det mindste indtil midten af oktober 1971 har ladet sagsøgeren tro, at han

var fastansat, udgør en tjenesteforseelse;

— dømmer Kommissionen til på forskellige erstatningsgrundlag at betale sagsøgeren henholdsvis 25 000, 57 400, 100 000 og 2 500 000 bfr. i skadeserstatning;

— dømmer Kommissionen til at betale renterne af disse beløb fra og med den 8. marts 1972 efter en sats, som Domstolen fastsætter;

— dømmer Kommissionen til at afholde sagsomkostningerne.

Under forhandlingernes forløb har sagsøgeren givet afkald på en påstand, som gik ud på, at han skulle betragtes som fastansat ved udløbet af sin prøvetid, dvs. den 31. august 1971. Han har erklæret, at han vil bøje sig for konsekvenserne af den dom, Domstolen afsagde i sag nr. 52/70 (Nagels mod Kommissionen, Rec. 1971, s. 363).

Kommissionen nedlægger påstand om, at Domstolen:

— afviser klagerne, idet de savner grundlag,

— dømmer sagsøgeren til at afholde sagsomkostningerne.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

1. Prøvetidens gyldighed

a) *Sagsøgeren* hævder, at prøvetiden var mangelfuld, fordi den udtalelse, der blev givet ved udløbet af prøvetiden, er dateret den 4. november 1971, mens prøvetiden på 6 måneder ophørte den 31. august 1971, og at denne udtalelse skulle være givet senest 1 måned før periodens udløb, dvs. den 31. juli 1971. Han hævder, at udtalelsen ville have været gunstig for ham, hvis den var blevet givet den 31. juli 1971, fordi hans overordnede ikke før midten af oktober havde fremsat nogen bemærkninger om ham. Sagsøgeren tilbyder at bevise ved vidner, at han ikke engang kunne have forestillet sig, at hans prøvetid ville blive betragtet som utilfredsstillende. Han nævner yderligere, at han under en rejse, som han foretog sammen med sin direktør, Amier, i Polen mellem den 3. og den 7. oktober 1971, spurgte denne, om han kunne tage ferie i december måned. Amiet svarede ham, at han i betragtning af den arbejdsmængde, der forelå i denne periode, ikke troede, at det ville være muligt for ham at tage fri bortset fra juledagene.

Under denne rejse underholdt Amiet sig meget længe med sagsøgeren om arbejdet i hans afdeling uden i mindste måde at hentyde enten til den fremtidige udtalelse ved prøvetidens ophør eller til, at der bestod vanskeligheder af nogen art i forbindelse med sagsøgerens udførelse af sine opgaver.

Sagsøgeren gør i øvrigt gældende, at han, hvis udtalelsen ved prøvetidens udløb var blevet givet den 31. juli 1971, og hvis den havde indeholdt de samme forbehold, som fandtes i udtalelsen af 4. november, samt et forslag om forlængelse, ikke ville have undladt at anmode sine overordnede om at gøre rede for, hvilke klagepunkter man havde imod ham, hvorefter han i forlængelsesperioden kunne have bødet på de eventuelle fejl.

Kommissionen bemærker, at sagsøgeren faktisk har nydt godt af en vis forlængelse af prøvetiden, som har kunnet sætte ham i stand til at opnå en bedømmelse, som ikke var negativ. Den manglende iagttagelse af fristen har ikke haft nogen som helst skadelig indflydelse på hans interesser. En udtalelse ved prøvetidens ophør før slutningen af juli måned 1971 ville have været negativ nøjagtig ligesom den, der var dateret den 4. november 1971. Direktør Amiet, sagsøgerens øverste overordnede, bekræfter, at han omkring midten af juli 1970 ville have gjort de samme væsentlige bemærkninger af

fundamental karakter om sagsøgeren som i udtalelsen ved udløbet af prøvetiden. Hr. Amiet var meget bekymret over denne tilstand, og før ferien udtalte han sig herom til Pizzuti, medlem af kommissionsformandens kabinet. Den assisterende generaldirektør Heringa skjulte heller ikke for sagsørgen, at han måtte afgive en negativ udtalelse om ham. Kommissionen er af den opfattelse, at sagsøgerens argumentation savner grundlag, idet formfejlen i udtalelsen om prøvetiden ikke er af en sådan karakter, at den kan få materiel indflydelse på den.

b) *Sagsøgeren* hævder endvidere, at prøvetiden var mangelfuld, fordi den ikke var forløbet under betingelser, som havde gjort det muligt for ham at bevise sine evner, og at den navnlig havde været for kort. Sagsøgeren fremhæver sine personlige, normale ferier, de 8 tjenesterejser, som han foretog til udlandet — hver af disse varede i gennemsnit 1 uge — samt perioden i august måned, som han hævder, for hans vedkommende har været en inaktiv måned, hvilket har været til skade for hans prøvetid. Han påberåber sig herved konklusionen i udtalelsen ved udløbet af prøvetiden, hvorefter det er rimeligt at forlænge hans prøvetid med 3 måneder. Han påberåber sig i øvrigt dommen i sag nr. 10/55 (Mirrosevich mod den Høje Myndighed, Rec. 1955-56, s. 367)

Kommissionen hævder, at sagsøgerens beklagelser må forkastes, fordi de savner grundlag. De 8 tjenesterejser til udlandet udgør en integrerende del af hans funktioner, og generaldirektoratet for landbrug havde et stort arbejdspres i august måned. Kommissionen fremhæver den modsigelse, som består i dels at påstå, at hans prøvetid har været for kort, og dels, at prøvetiden har været for lang.

2. *Formmangel ved afskedigelsen*

a) *Sagsøgeren* gør gældende, af afskedigelsen, som blev meddelt ham ved brev af 21. december 1971 og bragt til hans kundskab den 17. januar 1972, i betragtning af, at hans prøvetid udløb den 31. august 1971, ikke kan anses for at være kommet frem inden for en rimelig frist.

Kommissionen svarer, at afgørelsen om afskedigelsen var kommet frem inden for en rimelig frist, og at det ikke på nogen måde var Kommissionens skyld, at sagsøgeren først fik meddelelse herom den 17. januar 1972.

b) *Sagsøgeren* hævder, at retten til forsvar blev krænket ved den kendsgerning, at brevet af 7. december, hvori hans klage af 8. november mod udtalelsen ved udløbet af prøvetiden blev tilbagevist, og hvori Kommissionen bekendtgjorde ham sin hensigt til at afskedige ham, ikke var kommet frem til ham før den 13. december 1971, dvs. at han kun havde mulighed for at fremsætte eventuelle bemærkninger inden den 15. december. Han henleder opmærksomheden på, at udtalelsen ikke konkluderer i afskedigelse men i en forlængelse af prøvetiden på 3 måneder, og han påberåber sig dommen i sag nr. 19/70 (Almini mod Kommissionen, Rec. 1971, s. 623).

Kommissionen svarer, at vedtægten ikke giver en prøveansat tjenestemand nogen ret til forudgående fremsættelse af bemærkninger til en afskedigelsesforanstaltning. Vedtægten fastsætter udtømmende i det sidste punktum i artikel 34, stk. 2, 1. afsnit, at »hvis tjenestemanden ikke har udvist tilfredsstillende faglige kvalifikationer til at blive fastansat, afskediges han«. I øvrigt har sagsøgeren haft lejlighed til skriftligt at fremsætte sine bemærkninger vedrørende udtalelsen ved prøvetidens udløb, hvis vigtigste indhold Amiet havde meddelt ham omkring oktober måned 1971. Han har imidlertid ikke afgivet nogen. Sagsøgeren fremkommer ikke i sit svar af 14. december 1971, der dog kunne have indeholdt overvejelser, som han kunne have gjort sig siden oktober måned, med konkrete momenter, som kan afsløre fejl i de vurderinger, der er anlagt på ham i udtalelsen ved udløbet af prøvetiden. Kommissionen hævder, at sag nr. 19/70 og de foreliggende sagsforhold er fundamentalt forskellige.

c) *Sagsøgeren* gør gældende, at der foreligger magtfordrejning: den negativen bedømmelse af ham og hans afskedigelse har ikke deres forklaring i objektive hensyn til tjenestens interesse men i viljen til at forfremme en fransk tjenestemand i lønklasse A 4, Garet, til den post, der skal besættes, eller i hvert tilfælde foreløbigt at overdrage ham denne post. Garet havde været ansøger til den stilling, som sagsøgeren blev udnævnt til. Garet havde indgivet en administrativ klage, og først efter denne klage, »uden tvivl i oktober måned 1971«, havde der været tale om at give en negativ bedømmelse af sagsøgeren samt om at afskedige ham. Da Garets klage for Kommissionen syntes at skulle krones med held, blev det besluttet af afskedige sagsøgeren, hvilket skulle gøre det muligt om ikke at forfremme Garet, så dog i hvert fald midlertidigt at indsætte ham i stillingen.

Kommissionen svarer, at disse påstande fuldstændig savner grundlag, og at sagsøgeren ikke fremfører momenter, der kan støtte dem. Garet har faktisk efter sagsøgerens afskedigelse hverken fået overdragt den omhandlede stilling foreløbigt eller er blevet udnævnt til denne stilling; Kommissionen har tværtimod i sit møde den 24. juli 1972 udnævnt en italiensk tjenestemand, S. Ventura. Efter Kommissionens opfattelse har sagsøgeren ikke bevist, at dens udtalelse ved udløbet af prøvetiden, der var negativ, ikke var en tilstrækkelig begrundelse til at retfærdiggøre hans afskedigelse.

3. Kravet om skadeserstatning

Sagsøgeren gør gældende, at disse retsakters mangelfulde karakter og deres sene fremkomst skyldes generelt skadevoldende, tjenstlige fejl, som endda kan få én til at tro, at de formulerede klagepunkter ikke skal kunne bevirke annullation af afskedigelsen. Sagsøgeren hævder subsidiært, at Kommissionen begik en tjenestefejl ved at lade ham tro, at han var blevet fastansat fra den 31. juli 1971 og i det mindste indtil midten af oktober 1971. Erstatningskravene er følgende:

a) Sagsøgeren har efter den 1. august 1971 underskrevet en lejekontrakt for en lejlighed i Bruxelles, hvorefter han, hvis han vil bringe lejemålet til ophør inden for 1 år for dets indgåelse, skal betale en godtgørelse på 3 måneders leje; han måtte af den grund betale 25 000 bfr.

b) Lejekontrakten for sagsøgerens lejlighed i Rom krævede, at opsigelsen skulle finde sted 3 måneder før forfaldsdagen den 31. december 1971; sagsøgeren opsagde sit lejemål den 14. september 1971; han måtte foretage en provisorisk flytning af sine møbler den 31. december 1971 til en lejlighed og foretage en anden flytning i Italien; omkostningerne ved disse to flytninger kan vurderes til 57 400 bfr.

c) i september måned 1971 afhændede han sin bortforpagtede gård under forhastede omstændigheder; produktionstabet og generhvervelsen bevirkede et pengetab, som kan vurderes til 100 000 bfr.

d) I midten af august måned 1971 fik han tilbudt en stilling af Confagricoltura, en fagforening for gårdejere og landmænd, til en løn af 7 200 000 lire om året; dette tilbud kunne ikke opretholdes længere. Selvom det er vanskeligt at vurdere hvor lang tid, sagsøgeren behøver for at finde en anden stilling, der er lige så godt lønnet, synes det rimeligt at gå ud fra et tidsrum af 3 år, hvilket svarer til en bruttoindtjening uden hensyn til ændringen i løntrin på 2 500 000 bfr.

Kommissionen svarer, at de betingelser, der skal være opfyldt for at inddrage dens ansvar, og især for at der foreligger en fejl og et krav på skadeserstatning som følge af denne fejl ikke er opfyldt i det foreliggende tilfælde. Kommissionen har ikke begået nogen som helst fejl, som kan medføre ansvar, fordi afskedigelsen af sagsøgeren udelukkende skyldtes det forhold, at han ikke havde udvist tilfredsstillende faglige kvalifikationer.

Kommissionen har ikke ladet sagsøgeren tro, at han var endelig udnævnt ved udløbet af prøvetiden på 6 måneder, eller at han var fastansat. Skaden skyldes handlinger, som sagsøgeren selv har taget risikoen for, og hvis konsekvenser han selv må bære.

Kommissionen gør i øvrigt gældende, at sagsøgerens argumentation, der med hensyn til de ovenfor under posterne a) og d) nævnte krav om skadeserstatning er baseret på hans antagelse om, at han fra den 31. juli 1971 at regne var blevet endeligt ansat, ser bort fra det faktum, at hans udnævnelse som tjenestemand ifølge vedtægten ikke kunne ske før den 31. august 1971.

Sagsøgeren replicerer, at Kommissionen glemmer at tage i betragtning, at udtalelsen om prøvetiden skulle have været udarbejdet før den 31. juli 1971, og at han indtil da ikke havde nogen rimelig grund til at betvivle, at denne udtalelse var gunstig.

For så vidt angår det af sagsøgeren under punkt b) påberåbte tab bemærker *Kommissionen,* at sagsøgeren fra den 4. marts 1971 havde tilladelse til at flytte til Bruxelles, og at han burde have overført sit løsøre ikke til en ny adresse i Italien men til sin bopæl i Bruxelles.

Sagsøgeren svarer, at den dobbelte flytning i Italien skyldtes Kommissionens holdning, og at det i øvrigt bør bemærkes, at det krævede erstatningsbeløb er en del lavere end de omkostninger, som ville have påhvilet Kommissionen, hvis løsøret først var blevet flyttet til Bruxelleg og derefter tilbage til Rom efter afskedigelsen.

For så vidt angår det af sagsøgeren under punkt c) påberåbte tab bemærker *Kommissionen* blandt andet, at man ikke ser, hvordan der pludselig er opstået tvingende omstændigheder i september, og at det ikke er bevist, at sagsøgeren tilbagekøbte gården, og at tilbagekøbet, hvis det fandt sted, skete til en højere pris end den, han havde solgt den til.

Sagsøgeren svarer, at han solgte sin gårdt i september 1971 af forskellige grunde og blandt andet, fordi den assisterende direktør Heringa på dette tidspunkt havde fortalt ham, at det forhold, at han personligt ejede en gård, kunne skabe en interessekonflikt i forhold til Kommissionen.

Kommissionen bestrider sagsøgerens udsagn om, at den assisterende direktør Heringa har opfordret ham til at skille sig af med sin gård. For så vidt angår det tab, der påberåbes under punkt d), bemærker *sagsøgeren,* at han ikke har fået arbejde igen, og at der inden for et så specielt område som hans ikke i de halvoffentlige italienske organisationer er stillinger til mere end 3 eksperter; disse stillinger er imidlertid optaget. Der er grund til at frygte, at hans ledighed vil vare længe endnu. Han finder det rimeligt at regne med en periode på 3 år til at genfinde en stillinge, der svarer til den, han havde, før han blev ansat ved Kommissionen. Han overlader det til Domstolen at træffe afgørelse ex aequo et bono.

Kommissionen bemærker, at sagsøgeren ikke har nogen snæver ekspertise, og at en diplomagronoms muligheder for ansættelse i Italien ikke er så begrænsede, som han foregiver. Sagsøgerens curriculum virae viser, at han har en almindelig agronomuddannelse, og at hans faglige erfaring har været meget varieret.

Kommissionen hævder i sin duplik, at sagsøgeren ikke har ført noget bevis for eksistensen, arten eller størrelsen af den skade, som han påstår at have lidt.

Præmisser

1 Søgsmålet sigter på annullation af udtalelsen om sagsøgerens prøvetid, annullation af afgørelsen af 21. december 1971, hvorved Kommissionen afskedigede

sagsøgeren, og erstatning for det tab, som afskedigelsen angiveligt har påført ham.

Vedrørende klagepunktet om, at udtalelsen ved prøvetidens udløb fremkom for sent

2 Sagsøgeren blev udnævnt til tjenestemand på prøve den 1. marts 1971 i lønklasse A 3 i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 29, stk. 2, som i særlige tilfælde for ansættelse til stillinger, der kræver specielle kvalifikationer, giver hjemmel for anvendelse af en anden procedure end udvælgelsesproceduren;

3 den i vedtægtens artikel 34 nævnte udtalelse ved prøvetidens udløb skulle i medfør af den da gældende udformning af artikel 34 være afgivet senest den 31. juli 1971;

4 denne udtalelse blev imidlertid først afgivet og meddelt sagsøgeren den 4. november samme år;

5 selv om denne forsinkelse med afgivelsen af udtalelsen udgør en forsømmelse i forhold til de udtrykkelige krav, vedtægten stiller, har denne forsømmelse imidlertid ikke en sådan karakter, at den kan give anledning til tvivl om udtalelsens gyldighed;

6 dette klagepunkt må således forkastes.

Vedrørende klagepunkterne angående afskedigelsen

7 Da udtalelsen ved prøvetidens udløb var negativ, var Kommissionen berettiget til at afskedige sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 34, stk. 2.

8 Sagsøgeren gør imidlertid gældende, at Kommissionen, i et tilfælde hvor en tjenestemand på prøve afskediges efter udløbet af prøvetiden, er forpligtet til at træffe afgørelsen herom inden for en rimelig frist, og at denne frist ikke var overholdt i det foreliggende tilfælde.

9 Hvis Kommissionen skal træffe sin afgørelse inden for en rimelig frist, begynder denne frist ikke at løbe før det øjeblik, hvor udtalelsen ved prøvetidens udløb er afgivet og meddelt den pågældende;

10 da begyndelsestidspunktet ved beregningen af fristen i det foreliggende tilfælde således er den 4. november, er afgørelsen, der kom frem den 21. december, truffet inden for en rimelig frist.

11 Sagsøgeren påberåber sig i øvrigt visse mangler ved den fremgangsmåde, Kommissionen fulgte ved behandlingen af hans sag;

12 han hævder for det første, af afgørelsen om at afskedige ham er bestemt af magtfordrejning i det omfang, den er begrundet i Kommissionens ønske om at udnævne en tjenestemand af en anden nationalitet til den stilling, som han beklædte;

13 sagsøgeren har imidlertid ikke engang ført antydningen af et bevis for, at det forholder sig således.

14 Yderligere gør sagsøgeren gældende, at Kommissionen ikke gav ham tilstrækkelig tid til at fremsætte sine bemærkninger til det brev, hvori den meddelte ham sin hensigt til at afskedige ham;

15 det er i den henseende bevist, at dette brev, der var dateret den 7. december, og hvori sagsøgeren blev anmodet om at fremsætte sine bemærkninger for Kommissionen senest den 15. december 1971, først nåede frem til ham den 13. december;

16 det fremgår af vedtægtens artikel 34, at udtalelsen ved udløbet af prøvetiden af Kommissionen skal meddeles den pågældende tjenestemand på prøve, for at denne kan fremsætte sine bemærkninger, men den er ikke forpligtet til også at give ham lejlighed til at udtale sig om dens hensigt til at afskedige ham som følge af udtalelsens negative karakter, selv om udtalelsens konklusion som i det foreliggende tilfælde ikke går ud på en øjeblikkelig afskedigelse men på en forlængelse af prøvetiden;

17 i tilfælde, hvor Kommissionen under sådanne omstændigheder alligevel anmoder tjenestemanden på prøve om at fremsætte sine bemærkninger, idet den herved følger principperne for god administration i personalesager, kan den kendsgerning, at Kommissionen kun giver ham en meget kort frist til at svare, ikke medføre afskedigelsens ugyldighed;

18 klagepunkterne vedrørende afskedigelsen må således forkastes.

Vedrørende kravene om skadeserstatning

19 Sagsøgeren gør gældende, at det forhold, at Kommissionens retsakter er mangelfulde, og at de er fremkommet for sent, har påført ham tab, som Kommissionen bør erstatte ham.

20 Den skade, som sagsøgeren påstår at have lidt, skyldes visse dispositioner, som han selv har truffet, mens han ventede på at blive udnævnt endeligt til den stilling, i hvilken han var ansat på prøve;

21 da sagsøgeren trods prøvetidens forlængelse ikke havde nogen sikkerhed for en endelig udnævnelse, har de dispositioner, han traf, været på hans egen risiko;

22 således kan der ikke heraf følge noget ansvar for Kommissionen.

23 Tilbage er kun at bemærke, at den konstaterede forsinkelse med afgivelsen af udtalelsen ved prøvetidens udløb i betydelig grad har forlænget den usikre situation, sagsøgeren befandt sig i efter udløbet af den vedtægtsmæssige prøvetid sidst i august 1971, hvilket har forhindret ham i at varetage sine egne interesser særligt med henblik på sin karriere og sin almindelige situation;

24 da nævnte forsinkelse strider mod bestemmelserne i vedtægten, er Kommissionen ansvarlig herfor inden for dennes rammer;

25 Kommissionen pålægges derfor at betale sagsøgeren en erstatning, som under hensyn til lønklassen for den stilling, sagsøgeren var ansat i, med rimelighed kan fastsættes til 200 000 bfr.

Vedrørende sagsomkostningerne

26 Ifølge procesreglementets artikel 69, § 3 kan Domstolen ophæve sagsomkostningerne helt eller delvis, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter;

27 Kommissionen har tabt med hensyn til visse søgsmålsgrunde;

28 den pålægges derfor en del af sagsøgerens sagsomkostninger, der skønsmæssigt sættes til 50 %;

29 i øvrigt bærer institutionerne selv de af dem afholdte udgifter i sager anlagt af ansatte ved Fællesskaberne.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt parternes mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til tjenestemandsvedtægten, særlig dens artikel 34 i den da gældende udformning og dens artikel 91;
under henvisning til protokollerne vedrørende Statutten for Domstolen;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol, særlig dets artikler 69 og 70;

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (anden afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Kommissionen for De europæiske Fællesskaber dømmes til at betale**

2. **Kommissionen for De europæiske Fællesskaber bærer sine egne sagsomkostninger samt halvdelen af sagsøgerens sagsomkostninger.**

Pescatore Kutscher Sørensen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1973.

Justitssekretæren

A. Van Houtte

Præsidenten

P. Pescatore

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 27. JUNI 1973 [1]

Høje Ret,

De foreliggende forenede sager, der vedrører afskedigelsen af en tjenestemand ansat på prøve ved Kommissionen, er ikke vanskelige at løse for så vidt angår de rent juridiske aspekter i påstanden om annullation af de omtvistede afgørelser. Jeg tror ikke, at Domstolen på grundlag af de foreliggende retsakter har sikre holdepunkter for helt at afvise kravet om erstatning.

De faktiske omstændigheder, der ligger